

stig is: de zenuwstam ligt daar in een los celweefsel waardoor zijne zwelling ook tot geene belangrijke compressie leidt.

ERB houdt het voor waarschijnlijk dat de elektrische exploratie dan ook een middel kan zijn voor de herkenning van de zitplaats der aandoening. Is de electr. prikkelbaarheid volkomen bewaard gebleven (de ligte vorm der aandoening) dan moet de laesie buiten de canalis Fall. gezocht worden (1ste afdeeling der figuur); bestaat er daarentegen ontaardingsreactie (midden- en zware vorm) dan is het proces in het begin van dit kanaal gezeteld. (2e en volgende afdeelingen der figuur). Behalve een anatomisch onderzoek met het oog op die verschillende lokalisaties, zou ook een klinisch onderzoek naar het al of niet deelnemen aan de verlamming van den n. auric. post. bij ligte vormen, en naar de smaakstoornissen bij bewezen basale aandoening, van belang zijn om nog strijdige punten te beslissen. ERB beveelt dit ten slotte aan. Ht.

EENE NIEUWE METHODE OM EIWIT IN URINE TE BEPALEN

wordt door BORNHARDT, *Deutsch. Archiv. f. klin. Medicin*, XVI, p. 222, medegedeeld. BORNHARDT houdt de methode van weging voor de beste, evenwel is zij veel te omslachtig, duurt het droogen van het filter veel te lang om klinisch gebruikt te kunnen worden. Hij heeft dus eene andere methode uitgedacht, bestaande hierin, dat hij het eiwit door koken coaguleert, op een filter brengt, uitwascht, eenigzints afdroogt en nu in een picnometer brengt en weegt. Uit het verschil in gewigt tusschen den met zuiver water gevulden en den met water en eiwit gevulden picnometer is, het spec. gewigt van eiwit als constant aannemende, natuurlijk de hoeveelheid van dit laatste gemakkelijk te berekenen.

De methode mag theoretisch bruikbaar zijn toch betwijfelt Ref. of zij zooveel praktischer is voor klinische doeleinden dan de gewone wegingsmethode. Bovendien valt er nog al wat bij te observeren, de beschrijving beslaat 9 paginas octavo, en schijnt vooral de scheiding van het half afgedroogde eiwit van het papier eene gevaarlijke onderneming.

Eindelijk verliest BORNHARDT uit het oog dat het niet zoo zeer het wegen is dat de gewone methode van eiwitbepaling minder bruikbaar maakt, dan wel het coaguleren in de pis, daar dit laatste in vele gevallen door koking, zelfs onder toevoeging van azijnzuur, slechts onvolkomen gelukt. Het is vooral om dit laatste bezwaar te ontgaan dat HEIJNSIUS zijne methode door dialyse gevonden heeft. A. P. F.

DE OORSPRONG VAN INDIGO IN HET DIERLIJK LICHAAM. —

Men zal zich herinneren hoe voor eenigen tijd WOLFFBERG na het gebruik van salicylzuur het indicangehalte der urine sterk toegenomen gevonden had en op grond van die waarneming en van theoretische beschouwingen het in normalen toestand in de urine aanwezige indican uit aromatische stoffen liet ontstaan.

JAFFÉ komt thans (*Centralblatt* n° 39) hiertegen op. Hij nam na inwendige toediening van vrij groote giften salicylzuur bij 9 menschen en 4 honden geene indicantoe name waar, wijst er op hoe eene blaauwe of groene verkleuring der pis na toevoeging van zoutzuur en chloorkalk zoowel zonder als met salicylzuurgebruik kan voorkomen doch volstrekt niet voor toename van het indicangehalte bewijst en berekent eindelijk hoe het ligchaam, dat volgens WOLFFBERG door inwerking van salicylzuur op glycin zou ontstaan, dat slechts koolzuur en water zou behoeven af te geven om in oxindol over te gaan, niet alleen geheel hypothetisch is, maar ook dat daaruit op die wijze geen oxindol $C_8 H_7 NO$, maar een ander onbekend ligchaam $C_6 H_4 \left\{ \begin{array}{l} CH_2NH_2 \\ CO OH \end{array} \right.$ zou moeten ontstaan.